

Pastor GHIȚĂ VAIPAN
Biserica Pentecostală „Betel”,
Botoșani, județul Botoșani

„Și pomenirea acestor zile s-o păstrați și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; s-o prăznuiți ca o lege veșnică pentru urmașii voștri.”
(Exodul 12.14)

Sărbătorile între tradiție și spiritualitate

Trăim niște vremuri când majoritatea creștinilor iubesc sărbătorile și chiar nu ar putea concepe viața fără sărbători, pentru ei ar fi lipsită de sens. Această dorință de a sărbători nu este rea, dacă oamenii ar înțelege sărbătorile din perspectiva lui Dumnezeu. În cele ce urmează aș vrea să conturez perspectiva divină care trebuie să fie cunoscută, mai întâi de biserică și apoi de toți oamenii, în general.

Originea sărbătorilor evreiești

Dumnezeu a ales un popor dintre toate națiunile pământului și acesta a fost poporul Israel. Spre deosebire de toate popoarele lumii, Israelul a avut un Dumnezeu deosebit, legi deosebite, sărbători deosebite. Când Dumnezeu a vorbit poporului Său în mod direct, poporul s-a înspăimântat și a zis „să nu ne mai vorbească Dumnezeu, că murim” (Exod 21,19). De atunci, Dumnezeul adevărat le-a vorbit prin robul său Moise și le-a dăruit legi și porunci care vizau, în primul rând, relația cu Dumnezeu, pe verticală și apoi relația cu semenii, pe orizontală. Legea cuprindea porunci privitoare atât la ceremonii, cât și la comportamentul moral în societate.

Crăciunul

Nu sunt dovezi biblice că cei din Biserica Primară ar fi avut o zi specială când să sărbătorească nașterea Domnului. După ce creștinismul primar a intrat în declin după perioada persecuțiilor din timpul imperiului roman, a venit libertatea religioasă pentru creștini. Împăratul Constantin a decretat creștinismul ca religie de stat în întreg imperiul, fiind influențat de mama sa, Elena (sec. IV). Odată cu liberalizarea creștinismului, au intrat în biserică obiceiuri și tradiții păgânești. Biserica a devenit a doua putere în stat după cea politică, iar instituționalizarea slujbelor a făcut să intre la conducerea bisericii oameni cu un comportament în totalitate lumesc. Așa se face că Biserica a început să-și pună problema sărbătorilor. Conducătorii religiei creștine s-au întrunit în consiliile ecumenice sub patronajul împăratului și au stabilit, pe lângă celelalte sărbători religioase, și ziua sărbătoririi nașterii lui Isus. Perioada acestor sărbători diferă uneori la catolici de ortodocși și de ortodocșii pe stil vechi. Datele sunt mai puțin importante. În ce privește denumirea de „Crăciun” păreri sunt împărțite. Unii spun că gazda care i-a primit pe Iosif și pe Maria în grajd se numea Crăciun, alții spun că acest personaj este împrumutat din mitologia păgână.

Vom trece mai repede peste aceste lucruri, nefind semnificative pentru mântuire.

Scopul divin al sărbătorilor

Toți oamenii trebuie să știe că Dumnezeu a avut un scop precis prin instituirea anumitor sărbători și a fost interesat ca poporul Său să urmărească aceleași scopuri.

Odihna (Evrei 4:3-11)

Oamenii trebuiau să se oprească pentru o zi de la toate activitățile pentru a-și aduce aminte de Dumnezeu, de sfințenia și de lucrarea Sa. Dumnezeu a anticipat faptul că omul se leagă repede de lucrurile și activitățile pământești și uită repede de cele cerești. Dumnezeu, care iubește nu numai sufletul oamenilor, ci și trupul lor a avut în vedere și odihna fizică (Exod 16:33; Isaia 58:13-14). Odată cu venirea lui Isus în lume, omul are o odihnă spirituală, veșnică, care începe în momentul nașterii lui Isus în inimă.

Sfințirea (Isaia 58:13-14)

NU sărbătoarea sfințește omul, ci omul sfințește sărbătoarea. Aproximarea de Dumnezeu și separarea de păcat erau obiectivul esențial al sărbătorii. Dar poporul a uitat curând de toate acestea, astfel încât Dumnezeu a fost determinat să spună prin proorocul Isaia: „Nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea” sau „...Mi-e scârbă de tămâie...” (Isaia 1:10-15). Astfel, zilele acelea care trebuiau să fie sfinte au ajuns motive de scârbă pentru Dumnezeu. Faptul că oamenii, respectiv creștinismul zilelor noastre, au devenit o religie a sărbătorilor în care Dumnezeu poate spune cu siguranță aceleași lucruri este o dovadă că oamenii au uitat de El și de cerințele Sale. Cei mai mulți dintre creștini joacă și dansează în jurul lui „Moș Crăciun” și în jurul bradului, numit pe nedrept „pomul de iarnă”, cum au jucat cei din Israel în jurul vițelului de aur spunând „Iată Dumnezeul tău, Israele, care te-a scos din țara Egiptului” (Exod 32:6).

Bucuria (Filipeni 4.4)

Dumnezeu este sursa adevăratei bucurii. Un om nu se poate bucura cu adevărat decât atunci când se bucură Dumnezeu de viața lui. Atunci când se sărbătorește ziua de naștere a cuiva drag, oamenii vorbesc și lucrează în așa fel încât cel sărbătorit să se bucure și să se simtă bine. Oare de ce nu fac oamenii lucrul acesta atunci când sărbătorește ziua de naștere a Mântuitorului? Să vorbească și să facă tot

ce este pe placul lui Isus? Ar fi o adevărată aniversare, în care cerul întreg ar fi în sărbătoare. Tragic este faptul că oamenii Îl întristează tocmai în aceste zile cel mai mult, printr-un mod păcătos de a trăi și a sărbători.

Lauda și închinarea

Motivați de măreția și puterea lui Dumnezeu, oamenii trebuiau să recunoască în special în zilele de sărbătoare, purtarea de grijă a lui Dumnezeu, totala dependență de EL. Ei trebuiau să-și intensifice în aceste zile lauda și închinarea la adresa Celui care le merită exclusiv. Își exprimau lauda și închinarea, vorbind despre minunile Domnului și biruințele avute în numele Lui. Ei aduceau jertfe de mulțumire, se bucurau și cântau cântări de laudă, coruri, instrumente etc. Este recomandat pentru biserica zilelor noastre ca în zilele de sărbătoare să-și intensifice relația cu Dumnezeu mai mult decât relaxarea și îmbuibarea trupului.

Părtășia (Exod 12)

Omul a fost creat pentru a avea părtășie cu Creatorul și cu alți oameni, însă, după marea tragedie din Eden, păcatul a distrus, atât părtășia cu Dumnezeu, cât și pe cea cu semenii. Conflictul cu divinitatea a generat conflictele între oameni. Părtășia din prima familie a fost afectată și zguduită profund de prima crimă: uciderea lui Abel de către Cain, fratele său.

Dumnezeu a poruncit sărbătorile ca oamenii să poată avea comuniune unii cu alții și să se bucure unii de alții. Când au sărbătorit primul Paște, în Egipt, familiile erau împreună, vorbind despre minunea care avea să se întâmple: mântuirea din robia egipteană. Nimic nu e mai frumos ca atunci când, de sărbători, cei din familie sunt împreună, cântând spre slava Celui care a adus mântuirea. Chiar și îngerii au cântat la nașterea Mântuitorului (Luca 2:13-14). Biserica este în pericol de a se adapta lumii care sărbătorește nașterea Mântuitorului, lipsită de bucurie sfântă și de o trăire după voia lui Dumnezeu. În loc ca Biserica să influențeze lumea, lumea își dă toate silințele, prin chipul veacului, să modeleze imaginea bisericii după tiparele religiilor false, din care lipsesc sfințenia și moralitatea (Romani 12:2.).

Scopul pământesc (fiesc) al sărbătorilor (cu referire la sărbătorile religioase din creștinism!)

Ne putem da seama din felul cum au înțeles oamenii să se raporteze la sărbători, cât de departe este creștinismul tradițional de Dumnezeu și de creștinismul original, și cât de golită de sens a ajuns religia creștină.

Respectarea tradiției bisericii sau denotației din care face parte

Biblia numește tradiția strămoșilor „felul deșert de viețuire pe care l-am moștenit de la părinții noștri” (1 Petru 1:18). Asimilarea de obiceiuri, concepții și practici păgâne este frecvent întâlnită în religia numită „strămoșească”. Spiritismul își pune foarte mult amprenta pe concepția maselor populare. Mulți cred că anumite spirite, ale unor personaje, plutesc în casele oamenilor în zilele de sărbătoare. De exemplu - spiritul sfântului Nicolae, care în seara de 5-6 decembrie vine și pune daruri în papucii copiilor cuminiți când, de fapt, părinții pun pe ascuns aceste cadouri. Alții cred că spiritul lui Moș Crăciun domină anumite zone și națiuni în perioada sărbătorilor de iarnă.

Împlinirea dorințelor firești

Aici nu mă refer la împlinirea dorințelor legitime cum ar fi: odihna, mâncarea în limitele normalului, ci mă refer la abuzurile care domină lumea. Aici putem aminti: distracțiile care îmbracă cele mai ciudate forme, muzica drăcească, alcoolul, drogurile, îmbuibările de mâncare, violența până la crimă, începând din familie și terminând în societate. Autoritățile, motivate de aceste „ciudate sărbătoriri” întăresc efectivele de poliție, pompieri, ambulanță, pentru ca oamenii să sărbătorească mai liniștiți și, mai ales, să se distreze la culme.

Idolatria

Adorarea icoanelor, moaștelor, obiectelor de cult, atribuirea prerogativelor de sfinți unor persoane reale sau imaginare și închinarea înaintea lor dovedește falsitatea creștinismului tradițional. Exemplu: „Ștefan cel mare și sfânt”-cei care cunosc puțină istorie pot recunoaște că Ștefan a avut merite militare și mai puțin religioase. Faptul că a fost numit „scutul creștinismului” sau „atletul lui Hristos”, pentru că a apărat creștinismul cu sabia, nu-l îndreptățește să

fie numit sfânt. Este numai la nivel declarativ, nu o realitate.

De la schimbarea regimului politic din Republica Moldova se depun coroane de flori la statuia lui Ștefan cel Mare din Chișinău. O scriitoare, considerată o femeie de cultură, s-a hotărât să facă un act de „eroism” și să se căsătorească... cu statuia lui Ștefan cel Mare. A chemat un sobor de preoți creștini tradiționali care au cununat-o religios cu „sfântul Ștefan”. Astfel, aceasta femeie „cultă” a avut un al doilea „bărbat”, o statuie (din mărturiile mai multor frați creștini din Moldova).

Aceste mărturii confirmă încă odată cât de mult s-a îndepărtat creștinismul fals de cel original.

Comerțul

Sărbătorile religioase sunt așteptate cel mai mult de comercianții lumii, care se folosesc de aceste ocazii ca să-și mărească conturile în bănci și să-și vândă marfa. Reclamele comerciale pentru sărbătoarea nașterii Domnului Isus sar în ochi și spun „Noi lucrăm pentru Moș Crăciun!”

Denaturarea conceptului teologic

Toata Scriptura scoate în evidență faptul că Isus este singurul mântuitor și mijlocitor și că în nimeni altul nu este mântuire (Fapte 4:12,31; 1 Timotei 2:5). Creștinismul tradițional a deviat atenția oamenilor de la Isus Hristos spre fecioara Maria. Ea a ocupat un loc important în economia mântuirii, dar ea nu poate mântui. Ea însăși a spus oamenilor să asculte de Fiul (Ioan 2:5). De asemenea, ea a dat dovadă de ascultare de Fiul ei, Isus, când le-a spus „să nu vă depărtați de Ierusalim”. O găsim în părtășie cu ucenicii în rugăciune pentru umplerea cu Duhul Sfânt (Fapte 1:14).

Atunci când îngerul a spus Mariei „plecăciune” (Luca 1:28) în nici un caz nu exprima o formulă care să arate închinarea în fața Mariei. Îngerul, care era un mesager a lui Dumnezeu, nu Și-a permis să încalce tocmai el normele divine cu privire la închinare. Apostolii lui Isus, atunci când s-au adunat la Ierusalim și au scris o scrisoare către frații dintre neamuri (Fapte 15:23), au scris la începutul scrisorii „plecăciune...”. Acest mod de exprimare reprezintă respectul față de sfinții Domnului. Orice argument în favoarea închinării înaintea altcuiva, în afara lui Dumnezeu, este o erezie și o denaturare a adevărurilor divine. Dumnezeu nu

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

se contrazice pe Sine Însuși. El nu poate să ne spună nouă prin Scripturi să nu ne închinăm la îngeri sau la oameni și pe de altă parte să permită îngerilor și apostolilor să facă acest lucru. Dumnezeu nu spune și nu face nimic ce este împotriva caracterului Său.

Cei care au la „temelia” crezului lor obiceiurile, cred, mai degrabă, că este păcat să muncești decât să păcătuiești. Acest concept este rodul unor minți întunecate.

Slujitorii bisericii au datoria să echi-peze pe credincioși cu învățături bazate pe Biblie, încât creștinii să cunoască adevărul întreg cu privire la sărbători și sărbătorire. Se pare că în ultima vreme mulți slujitori asistă parcă neputincioși la pătrunderea în biserică a tot felul de obiceiuri păgâne, inclusiv muzica care înalță Crăciunul și nu pe Hristos. Din istoria creștinismului aflăm că ațipirea a început cu conducătorii și trezirea a început cu masele de oameni simpli pe care i-a mișcat Duhul DOMNULUI. Ne rugăm ca, în aceste vremuri de apostazie, Dumnezeu să lucreze pentru trezirea bisericii Sale. AMIN!

Întruparea lui Isus

Sărbătorirea zilei de naștere a Mântuitorului este una dintre cele mai importante sărbători a bisericii creștine și ar trebuie să fie o sărbătoare a omenirii întregi. Înțelegem lucrul acesta din faptul ca Dumnezeu s-a implicat activ la îndeplinirea acestui deziderat sfânt – întruparea Fiului Său:

A vorbit despre ea în mod profetic cu mult timp înainte

În Scripturi se găsesc mai multe profeții mesianice. (Zaharia 9; 12:10; Isaia 9:7-9; 11:1; 53:12; Psalmii 16:9; 22; Matei 1:10-25). Aceste profeții se referă atât la nașterea, cât și la moartea și învierea lui Isus. Ele s-au împlinit cu precizie. Nașterea lui Isus a demonstrat că Dumnezeu nu poate să mintă.

A trimis pe Duhul Sfânt să se implice în concepția supranaturală a lui Isus

Deși nașterea a fost una fizică, printr-o ființă umană, ea a fost unică, ocotind modelul biologic al concepției. Duhul Sfânt a lucrat la realizarea unei nașteri care nu s-a mai repetat în istorie. Numai cineva care s-a născut în mod supranatural poate lucra la regenerarea

caracterului prin nașterea din nou. Isus este unicul care s-a născut în felul acesta. El a adus în discuția cu Nicodim conceptul nașterii din nou (Ioan 3).

Dumnezeu a vegheat

În mod permanent, planul de mântuire era în pericol din partea oamenilor care aveau o religie tradițională, din partea preoților și a diavolului, în general. De la naștere, Isus a fost pândit de diavolul ca să-i zdrobească călcâiul și mântuirea să dea faliment. Deși a reușit să-i zdrobească călcâiul, prin împotriviri repetate, suferințe și crucificare, Isus i-a zdrobit capul. Învierea din morți a confirmat acest adevăr (Geneza 3:15).

Nașterea lui Isus – dovada dragostei lui Dumnezeu

Cel mai puternic argument în favoarea dragostei lui Dumnezeu, este nașterea lui Isus, care i-a spus lui Nicodim: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Nașterea lui Isus a demonstrat că Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4:8,16)

Acest atribut al lui Dumnezeu este transmisibil caracterului nostru prin Duhul Sfânt.

Dumnezeu a demonstrat prin întruparea lui Isus ca este un Dumnezeu al minunilor

Ceea ce face El nu poate fi înțeles de o minte omenească fără o iluminare divină (Întruparea Cuvântului - Ioan 1:1,14).

Scopurile întrupării lui Isus

Să împlinescă profețiile (Isaia 7:14; Mica 5:2 etc.)

Profețiile de origine divină se împlinesc cu precizie. Dumnezeu nu ghicește, nu presupune, nu prognozează. El vorbește și veghează asupra Cuvântului Său să-l împlinescă. Lucrul acesta trebuie cunoscut de toți prorocii Săi.

Să fie viața și lumina oamenilor (Ioan 1:4,5; 8:12 etc.)

Dacă nu ar fi venit Domnul Isus, întinericul ar fi dominat întreaga planetă Pământ. Oamenii ar fi trăit într-o religie moartă și fără sens. Întruparea lui Isus a adus lumii nu numai religie, ci o relație vie cu Dumnezeu, în mod permanent și în orice loc.

Să facă de cunoscut pe Tatăl (Ioan 14:9)

Nimeni nu ar fi putut prezenta pe Dumnezeu Tatăl mai bine ca Isus. Nici îngerii și nici profeții. El S-a îmbrăcat în natura omenească pentru a comunica cu oamenii prin limbajul dragostei care se jertfește.

Să fie un model pentru noi (Matei 11:28-29; Ioan 1:14; Eeseni 5:1)

Lumea noastră ne oferă diverse modele, de la creatorii de modă, până la creștinismul tradițional. Putem compara lumea cu o expoziție de modele. Oamenii au tendința să se raporteze la modelele pe care le caută. Știind această înclinație a omului spre modele, Dumnezeu a oferit lumii un model absolut în ce privește sfințenia, smerenia, dragostea. Ieslea Betleemului ne aduce aminte că religia creștină nu este o religie de paradă, ci una a umiltenței și simplității (1 Corinteni 1:26-28; Filipeni 2:6-9).

În creștinism, smerenia trebuie să fie un mod de viață, nu doar un subiect de predică. Ea trebuie să se vadă în familie, în biserică și în societate. Mândria și aroganța omenească au adus lumii cele mai mari pagube și suferințe: războaie, lacrimi și moarte.

De asemenea, smerenia trebuie să se reflecte în relația cu Dumnezeu, omul recunoscând că este păcătos și că nu se poate mântui prin merite personale (2 Cor. 12:7-10). Smerenia se reflectă și în slujbele și lucrarea bisericii. Orice slujitor trebuie să aibă puterea să spună ca Pavel „...cel dintâi păcătos sunt eu” (1 Tim. 1:15). El a spus aceste vorbe lui Timotei, deși acesta era un copil, un tânăr.

În relația cu semenii, smerenia trebuie să se reflecte în îmbrăcăminte, vorbe și fapte. Omul smerit va evita în vorbire să își înalțe „eu”, și va scoate în evidență pe Mântuitorul său. Numai cei smeriți vor fi înălțați. (Iacov 4:9-10).

Să ridice păcatul lumii și să cheme la pocăință (Ioan 1:29; Matei 9:13; Luca 5:32)

Singura șansă și alternativa oferită de Dumnezeu pentru plata păcatelor oamenilor este Fiul Său. El nu poate fi înlocuit, în ce privește mântuirea, de nimeni și de nimic. Numai Duhul Sfânt poate convinge pe oameni să-L pună pe Isus în centrul crezului lor. Orice încercare a omenirii să-L scoată pe Isus din planul lui Dumnezeu, înlocuindu-L cu alții, este o sfidare la adresa întrupării lui Isus.

Să câștige o biserică (Matei

16:17; Fapte 20:28)

Intemeierea bisericii nu a putut fi realizată fără o jertfă de sânge (1 Petru 1:19). Biserica este expresia vizibilă a Împărăției lui Dumnezeu în lume.

Isus nu s-a întrupat să fondeze organizații religioase, umanitare, politice, ci să întemeieze Biserica Sa. Ea trebuie să fie sarea pământului și lumina lumii. Biserica trebuie să rămână Biserica oriunde în lume, oricând și să nu se adapteze la stilul lumesc de trăire, în dauna relației cu Dumnezeu.

Să dea siguranța prezenței lui Dumnezeu în mod permanent și în orice loc

Cel care a luat chip omenesc, a fost numit „Emanuel” (Matei 1:23), care, în tălmăcire, înseamnă „Dumnezeu este cu noi”, aceasta în mod continuu (prezentul continuu). Nu numai că a fost, nu numai că va fi, dar „El este cu noi”, acum și aici. De fapt, verbul „IAHVE” din limba ebraică și, respectiv, „IEHOVA” din limba română este forma conjugată a verbului „a fi”, care tradus înseamnă „Cel ce a fost, Cel ce este, Cel ce va fi” și exprimă eternitatea lui Dumnezeu. Dar cuvântul „Emanuel” exprimă existența, intervenția și purtarea de grijă a lui Dumnezeu în mod continuu în viața fiecărui creștin adevărat. Emanuel este speranța de neclintit a fiecărui copil al lui Dumnezeu!

Să alunge frica din inimile oamenilor (Luca 2:8)

Într-o lume unde domină spaima, îngrijorarea și stresul, creștinul adevărat are liniște în inima și viața lui: „Tu îmi dai mai multă bucurie în inima mea, decât au ei când li se înmulțește rodul grâului și al vinului. Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea.” (Psalmul 4:7-8).

Din cauza fricii și singurătății, unii oameni își pun capăt zilelor, ajunși în pragul disperării, înnebunesc, dar, pentru un creștin întruparea lui Isus are o semnificație sfântă. Bucuria și speranța alungă frica de diavolul, frica de iad și frica de moarte. Slavă Domnului pentru acest antidot împotriva fricii: Domnul Isus Hristos!

Să aducă pacea între oamenii plăcuți Lui (Luca 2:14; 2:34-36; Ioan 20:19; 2 Corinteni 1:2; Galateni 1:3)

Prin venirea lui Isus în lume s-au distrus barierele rasiale și naționaliste. Isus a venit ca mântuitor pentru toate

rasele de oameni. Isus a mântuit pe iudei, dar și pe Neamuri - considerați, căței (Samariteanca, Corneliu, sutașul și alții).

Biserica este formată din toate rasele de oameni care s-au împăcat cu Isus Hristos. Pavel a spus că în Hristos nu „...mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici scit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți” (Coloseni 3:11). Aleluia!

Biserica este locul unde toate diferențele au dispărut și toți sunt înfrățiți prin Isus Hristos.

Să trăiască și să mărturisească adevărul (Ioan 1:14; 18:37)

Toate adevărurile lumii sunt relative: se schimbă de la o generație la alta, diferă de la o cultură la alta și de la o filozofie la alta. Isus nu a venit numai să mărturisească și să proclame adevărul, ci să-L trăiască El însuși. Cuvântul Său este adevărul (Ioan 17:17), un adevăr care schimbă caracterul uman, îl regenerează și face dintr-un păcătos un sfânt. Un asemenea adevăr a fost necesar pentru omenire. Pentru acest adevăr, Isus a arătat lumii că merită să trăiești și să mori pentru El. Nici un preț nu este prea mare de plătit atunci când este vorba de adevărul divin. Lucrul acesta trebuie să îl înțeleagă toți cei care predică. Adevărul nu este o părere sau o teorie goală și fără sens. Adevărul trebuie mai întâi trăit, și apoi predicat. Atunci prețul care se plătește are valoare în ochii lui Dumnezeu. Împotrivirile și persecuțiile de orice fel vor face adevărul mai puternic și mai clar.

Să intre omul în intimitate cu divinitatea (Ioan 17:23)

Omul nu trebuie să aibă o părere sau o impresie de moment despre Dumnezeu, ci trebuie să fie „ascuns cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3:3). Prin Isus, Dumnezeu devine Domnul și stăpânul vieții omului credincios: îi conduce viața, acțiunile, vorbele, gesturile, faptele și sărbătorile. Dumnezeu devine o componentă indispensabilă vieții de zi cu zi. El locuiește în inima și viața credinciosului (Ioan 14:23).

Să primim har după har (Ioan 1:16-17)

Harul este darul nemeritat al lui Dumnezeu, care nu se bazează pe meritele celui care primește, ci pe meritele

celui care îl dă: Dumnezeu, prin Isus Hristos. Iată o enumerare a multor haruri primite prin întruparea lui Isus Hristos:

Mântuirea (Tit 2:11; Efes. 1:7-8); Evanghelia (Fapte 13:32-34); Învățătura de a o rupe cu păgânătatea (Tit 2:11); Purtarea de grijă a lui Dumnezeu (F.A. 14:26; 15:40); Duhul harului (Evrei 10:29); Putere de slujire (Efes. 3:7; Rom. 15:15); Biserica și slujitori eficienți (Fapte 18:27; Efes. 3:2); Minuni și semne (Fapte 14:3); Proclamarea Evangheliei (Rom. 1:5;16); Socoliti neprihăniți (Rom. 3:24; 5:20); Daruri duhovnicești (Rom. 12:6; 1 Cor. 12); Biruința asupra lui satan (în sensul de a nu mai stăpâni viața credinciosului - Rom. 16:20); Randament în lucrare (1 Cor. 15:10); O viață de mulțumire (2 Cor. 14:15); Dărnicie (2 Cor. 8:1,4,9); Lucrare împreună cu Dumnezeu (2 Cor. 6:1); Putere în slăbiciune (2 Cor. 12:9); Persecuție pentru credință (Filipeni 1:29); Diversitatea slujbelor (Efes. 3:8; 4:7); Mângâiere în situații de criză (2 Tes. 2:16); Un partener de viață potrivit (Prov. 18:22); Creștere și maturitate pe calea credinței (1 Petru 3:18); Nădejdea vieții viitoare (1 Petru 1:10; 2:7).

Orice om muritor, oricât de capabil și citit ar fi, nu ar putea evalua toate dimensiunile harului care ne-a fost adus prin întruparea lui Isus, pentru că noi cunoaștem în parte, „dar atunci vom cunoaște deplin” (1 Corinteni 13:12). Ziua când creștinii vor pricepe deplin nu este departe (1 Ioan 3:2-3). Dar atât cât avem nevoie pentru mântuire, ne este descoperit, slavă Domnului!

Concluzii

Acum, când oamenii așteaptă sărbătorile religioase mai mult pentru a sluji pântecelui (Filipeni 3. 18-19), Biserica trebuie să se trezească din somn și să acorde o altă semnificație sărbătorii nașterii Mântuitorului. Dorințele trupului trebuie subordonate dorințelor omului lăuntric (Gal. 5. 16). Amintirea evenimentului Întrupării, care a împărțit istoria în două perioade, înainte de Hristos și după Hristos, care este considerată era noastră, era harului, să ne motiveze la creștere spirituală și la o proclamare urgentă și eficientă a Evangheliei lui Isus Hristos.

Amin!